

Lovforslagets §§ 1—3 samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Første Næstformand (Veistrup): Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Tingets næste Møde afholdes Kl. 19²⁰ med følgende Dagsorden:

Eventuelt: Tredie Behandling af:

Forslag til Lov om Foranstaltninger til Udligning af Misforholdet mellem Landbrugets Eksportpriser og Produktionsomkostninger.

Mødet hævet Kl. 19¹⁸.

22de Møde.

Torsdag den 9. November Kl. 19²⁰.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger til Udligning af Misforholdet mellem Landbrugets Eksportpriser og Produktionsomkostninger.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 184).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Første Næstformand (Veistrup): Sagen kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, vil jeg betragte Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Hauch: Da det høje Ting for et Øjeblik siden nedstemte det Ændringsforslag, vi havde stillet, er vor Stilling til Lovforslaget givet: jeg anbefaler det høje Tings Medlemmer at stemme imod Forslaget. Jeg ønsker imidlertid i Forbindelse med

denne Lovgivning at gøre blot et Par Bemærkninger.

At dette Lovforslag ikke kan tilfredsstille paa det saglige Omraade, hvorom det drejer sig, er en Sag for sig, det har vi uddebatteret, og det skal jeg ikke fordybe mig i. Men jeg føler Trang til at gøre en anden Bemærkning i Tilknytning til den Lovgivning, man her slaar ind paa.

Jeg kan ikke tilbageholde en Udtalelse om, at jeg anser den kommende Tid for at ville blive en ganske overordentlig vanskelig, besværlig og i økonomisk Henseende tung Tid for det danske Folk. Jeg kan ikke lade være med at sige, at alle Forhold taget i Betragtning, som de tegner sig for vore Erhvervsvirksomheder, og som de tegner sig for disse Erhvervsvirksomheders Fortsættelse, maa og vil den Situation, hvorunder vi lever, føre ind i en fattig Tid. Og naar vi nu staar over for dette at skulle gaa ind i en vanskelig og fattig Tid, saa forekommer det mig, at den Form, man har givet det foreliggende Lovforslag, er ret skæbnesvanger.

Jeg har det Indtryk, at den danske Befolkning i al Almindelighed — og det gælder alle Klasser af Befolkningen — lever i den sorgløse Forestilling, at det gaar nok ogsaa i Fremtiden. Ja, det gaar, fordi det *skal* gaa, men det høje Tings Medlemmer kan være overbevist om, at det kommer til at gaa økonomisk set meget tungt. Og det, man gør her, er jo i Virkeligheden at sige til Befolkningen: Ja, Regeringen og Bevilningsmagten skal nok søge at holde jer skadesløse, vi skal nok søge at holde Landbruget skadesløst, og vi skal nok søge at beskytte den øvrige Del af Befolkningen imod Prisstigninger, som vilde virke ubehageligt for den, og derfor kan I i Virkeligheden ganske roligt fortsætte jeres Liv ud fra den Forudsætning, at det klarer sig nok ogsaa med de økonomiske Vilkaar, vi fremtidig faar at leve under.

Jeg vil advare meget indtrængende imod, at en Opfattelse af den Art breder sig. Det vil blive en meget vanskelig Tid og en i økonomisk Henseende meget tung Tid for alle Erhverv og Samfundsborgere her i Landet. Jeg ser, at der er ærede Medlemmer, som smiler i Forbindelse med dette Spørgsmaal; det skulde de ikke gøre, for den levende Virkelighed vil inden længe komme ind over dem. Jeg kan ikke ved Slutningen af denne Forhandling tilbageholde en Bemærkning af denne Art, fordi jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at saadan er det. Regeringen og Flertallet giver her et Fingerpeg for Fremtiden, idet de siger: Vi